

regere i fremmede Lande. Derfor er det formodentlig, at vort Forhold til Island er blevet ødelagt, fordi vi ville regere paa en saadan Maade. Derfor er vort Forhold til Vestindien en Misere, og de andre Kolonier, vi have haft, have vi for længst maattet opgive.

Jeg skal endnu blot gøre en Bemærkning til den højtærede Justitsminister. Jeg ved meget vel, at det ikke var flere Skrivelser, der vare blevne borte, eller som der ikke er svaret paa. Men det er ikke Kernen i Sagen. Det, det kommer an paa, er, at nu har den ærede Justitsminister fremsendt en eller flere Skrivelser, som først ere komne til Statsrevisorerne, efter at de havde afleveret deres Arbejde til Rigsdagen . . . (Ordføreren [Koch]: Til Trykkeriet!) . . . og saa foreslaar man nu, at disse Skrivelser skulle lægges til Side, saa ingen Mennesker faa dem at se. Man skal ikke behandle Justitsministeren med den Ringeagt, at disse Skrivelser, som have voldt saa meget Besvær at faa frem, skulde intet Menneske læse. Vi mene, at de virkelig ere saa betydningsfulde, at vi anmode de nu fungerende Revisorer, om de ville være saa gode at læse dem igennem og lade os vide, hvad der staa i dem, men det var den ærede Justitsminister vred over. Hvis den ærede Minister havde sagt: det er ikke passende at lægge saadanne Skrivelser fuldstændig til Side, kunde jeg have forstaaet det. Men der blev ikke svaret mig, i alt Fald ikke af den ærede Minister, paa det Spørgsmaal, som jeg opstillede: Hvad skulle vi gøre ved saadanne Bilag, der komme bagefter? Den ærede Ordfører kom med en Udvej, idet han sagde, at Statsrevisionen kunde have givet en Kontinuationsbetænkning. Ja, hvis der var Tid dertil, men jeg ved ikke, at Statsrevisorerne nogen Sinde have gjort noget saadant, og det er i hvert Fald ikke deres Pligt. Naar der ikke foreligger Oplysninger om disse Skrivelser, som ikke ere blevne omtalte i Betænkningen, saa anmoder man simpelthen de Revisorer, der nu fungere, om de ville være saa gode at have Opmærksomheden henvendt paa dem og give os Oplysninger derom. At der skulde være nogen Betænkelighed derved, forstaaer jeg ikke. Jeg vilde snarere sige, at det andet vil være betænkeligt, at lade disse

Oplysninger ligge uden, at et Menneske brød sig om dem.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Hørring): Jeg skal over for det ærede Mindretal (Oct. Hansen) bemærke, at man efter min Opfattelse godt kan bruge Kontoen „ministerielle og Kontorudgifter“ til at sende Videnskabsmænd ud eller nedsætte Kommissioner, men det, som der her er Spørgsmaal om, er, hvorvidt man har den formelle Ret til at inddrage saadanne Foranstaltninger under den omhandlede Konto. Et andet Spørgsmaal er naturligvis det, om det med Hensyn til den enkelte Foranstaltning overhovedet er forsvarligt at sætte den i Værk. Om man bruger den Konto, der er stillet til Ministeriets Raadighed, paa forsvarlig Maade, er et helt andet Spørgsmaal, der kan selvfølgelig Statsrevisionen meget vel udtale, at Kontoen efter dens Mening ikke er forsvarlig brugt, og saa kan Rigsdagen kræve vedkommende Minister til Ansvar. At sende Videnskabsmænd Verden rundt for at søge Oplysninger, vil formentlig ikke være forsvarligt i noget Tilfælde. (Oct. Hansen: Hvorfor ikke?) Ja, i Reglen vil det dog ikke være forsvarligt, det kunde en Minister nok komme til at staa til Ansvar for.

Jeg har ikke sagt, at det er ligeegyldigt, om de Embedsmænd, der sendes til Vestindien, tale Engelsk eller ikke, tværtimod lægger jeg overordentlig megen Vægt paa, at de kunne tale Engelsk, men jeg maa bestemt fastholde, at det er ikke enhver, der kan Engelsk, som man kan bruge til Guvernør eller Præst. Det er dog det sekundære Hensyn, og der er andre Hensyn, der maa staa over det.

Ordføreren (Koch): Den ærede Ordfører for Mindretallet (Oct. Hansen) formente, at det ikke kunde være Statsrevisorernes Pligt at afgive en Efterbetænkning. Det tror jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret i, thi Statsrevisionen skal afgive Betænkning over alt, hvad der henhører til Regnskabet for det Aar, for hvilket den er valgt. Det lader jeg nu staa hen, men det er i hvert Tilfælde ikke de Revisoreres Pligt, der blive valgte for Regnskabet 1896—97, at beskæftige sig med noget, der